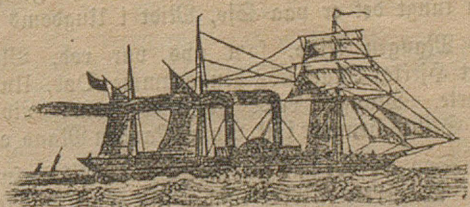

No. 7.

3 smukke Viser.

En meget smuk Viser

om

Dampskibene

„Bergens“ og „Norges“ Sammenstød

Natten til den 10de Septbr. 1855 ved Christiansfjand.

Mel.: Dannebang ved grønne Bred.

1. Alt i Søvnens Arme laa, Mnaturen hoilte; Maa-
nen og de Stjerner smaa, Ned fra Himlen smile; Fjorden
straaled' som et Speil, ingen Vind sig rørte; Vaaden kun
med slappe Seil, Langsomt frem sig forte.

2. „Norge“ kom og „Bergen“ gif, De hinanden mødte,
Ingen holder sit Vestik, Og de sammen stødte. „Bergen“
bored' tætt og fast, Sig i „Norges“ Side, Og at „Norges“
Side brast, Maa nu hver Mand vide.

3. „Norges“ Styrmand, brave Mand, Ei han sig be-
tænkte: Døren, som var stængt af Vand, Han med Slæg-
gen sprængte; Vandet steg ham til hans Mund, Men hans
Maal er naaet, Var han bleven end en Stund, Var tilbunds
han gaaet.

4. Hundred' Damp- kunde lagt Side her om Side,
Men naar Uheld er paa Vagt, Kan jo Ingen vide; „Norge“
havde en Vil kuns, Til det skulde havne, I dets Sted det
sank tilbunds, Over hundred' Favne.

5. „Norges“ Chef, Hr. Ibsen, stod, Paa Kommando-
Brædtet, Men han viste libet Mod, (Saa er mig berettet).
Agterud paa Stand han foer, Da han Faren stuer, Og han
melder ei et Ord, Nu, da Døden truer.

6. Alt, det var en rædsom Stund, Ingen Hjælp er
mulig! „Norge“ sank til Havsens Bund; Er det ikke gru-

lig? Faa ombord kun redded' blev — Tredive man siger.
— Blandt de Sig, som landværts blev, Var to unge Piger.

7. Mungen Yngling fandt sin Grav, Under Fjordens
Bande, Mungen Fader, god og brav, Sank med bleget
Bande. Godt det er at skulle dø, Naar vor Frelser kalder,
Al, men tungt det er paa Sjø, Midt i Ungdoms Alder.

8. Mungen Kind, som nys var rød, Blegned' —
mangt et Hjerte, Standsede den grumme Død, Under Kamp
og Smerte. Mungen Løbe her blev stum; Livet maatte
svinde. Skibet gjemmer i sit Rum Mungen Mand og Kvinde.

9. Sov da sødt paa Havsens Bund, Til Vasunen skral-
der, Til Vorherres Alvorsstund, Jer for Dommen kalder.
Sov i Fred i Jesu Navn, Under salten Bande; Himlen var
den Fredens Havn, Hvor I skulde lande.

En ny Bise
om

„Kospatricks“ Undergang

den 17de November 1874.

Mel.: Fra Marstrand vi lykkelig afsejlede.

1. Fra Gravesend „Kospatrick“ afsejlede, Den 11te
September issor; God Vind den vist ikke fejlede, Fire Hun-
dred' Passagerer ombord.

2. Til Australien skulde det drage, Dig bringe de
Mennesker hen; Det var efter eget Behage, Disse Mennes-
sker rejste, min Ven.

3. Saa stolt det Skib monne glide, Genover Bølgerne
blaa; Ulykken det fulgte ved Side, Det alle nu høre skal faa.

4. Som Skibet nu haadt manøvrertes, Af en og fyr-
gethye Mand; Der slagdes og signaliseredes, Da Fartøiet
rejste fra Land.

5. To Maaneder og elleve Dage, Gik al Ting for-
noielig til, Da hørtes en jammerlig Klage, Der skete et
førgeligt Spil.

6. Den 17de November jeg siger, Om Natten omtrent
Klokken To, Bagthavende Mandskab udsfriger, Opstrømt
blev enhver af sin Ro.

7. Brand løb en frygtelig Stemme, Og Folkene myl-
drede frem! Dem vare nu Alle i Klemme, Og Ilden for-
fulgte nu dem.

8. Man søgte at dæmpe den Lue, Som fra Lugerne væltede ud; Anstrængelse vilde ei due, I Angest de raabte til Gud.

9. Kapteinens Kommando mon lyde, Anstræng' Eder alle som Een, At slukke han strengt monne byde, Man prøvede og var ikke seu.

10. Forgjæves var al den Umage, For Ildens forfærdelig' Magt; I Angest de Alle mon klage, Kapteinen stod ganske forsagt.

11. Otteti forstrækkede Kvinder, Samtidig i Bølgerne kom; En hjertelig Smerte de finder, Da Vaaden sig hvævede om.

12. Den forreste Mast monne falde, Med Bulder den styrtede ned, Og Alle paa Redning mon kalde, Men ingen Slags Hjælp var at se.

13. Som Ilden nu frem monne skride, Et nogen kan standse dens Elv, Kapteinen i Angest lod sige, Enhver se at frelse sig selv.

14. Sin elskede Kone han skuer, Ved Siden stod ogsaa hans Søn; Nu Ilden forfærdelig truer: De sendte til Herren en Bøn.

15. Med samme han hende lod kaste, I Bølgen med flyvende Fart, Og efter han selv monne haste, For Lægen det syntes vel hart.

16. Lægen han Barnet nu griber, I Bølgerne styrter sig ud, Og Jammerens Bulder den piber, Da Alle anraabte sin Gud.

17. Den 18de Skibet mon sænkte, To Vaade besandt sig paa Vand; At frelses i disse, vi tænkte, I hver Vaad omtrent tredive Mand.

18. Af Ildens forstrækkelige Lue, De ud havde reddet sig nu; Af Hjertet saa maatte de grue Naar Hungeren kom dem i Hu.

19. Sig Hunger og Sygdom indfinder, De havde ei Vand eller Brød; Saa sorgelig Døden dem bringer, I Bølgernes fugtige Skjød.

20. Af affjælet Legem de spiste, Tillige de drak nu dets Blod; At stille sin Hunger, de viste Det Føde var vist ikke god.

21. Ti Dage i Angest og Smerte, De svæved' paa vilbsomme Sø; Og andet de vist ei begjærte, End Herren vil lade dem dø.

22. Nu Herren et Fartoi dem sendte, Til Redning da Nøden var stor, Dem hastig ombord man lod hente, Den Glæde ei tolkes med Ord.

23. Af hele „Rospatricks“ Besætning, Kun tre fik igjense sit Land, Hvor hastig de giver Beretning, Ja, baade om Kvinde og Mand.

24. Hvert kristeligt Hjerte maa bløde, Ved denne
Ulykke saa stor; Saa mange der sorgelig døde, Man neppe
har hørt før i Nor'.

25. Gud, Herren os Alle bevare, At komme i saadan
en Nød; Vel svæver vi Alle i Farer; Men venter ei saa-
dan en Død.

En meget smuk Vise

om

Dampskibet

„Evensing Stars“ Undergang,

med 300 Passagerer, den 3die Oktober 1866.

Egen Melodi.

1. Evensing Star betyder Nattens Stjerne, Alt! men
ingen Stjerne lyser nu, For de Hundreder, som paa det
fjerne, Blaadyb sank i Nattens dybe Gru.

2. Hift fra Newyork Skibet Koursen vendte, Imod
Syd — men Rejsen blev ei lang; Alt den fjerde Dag
det Herren sendte, Storm og Uveir, Død og Undergang.

3. Sig bevaged' Hundreder af Arme, For at søge
holde Skibet flot; Men vil Naadens Gud sig ei forbarne,
Ser man her for Diet Død:n-blot.

4. Og den kom, thi Skibet sank i Havet, Og for-
stummet var hvert Angestsfrig; Alt saa godt som var med
Et begravet, Tre og ihve reddede kun sig.

5. Disse kjæmpede med Død og Fare, Fristed' Hun-
ger, frygtelige Savn, Os heratted' om den store Skare,
Som nedfant i Dødens kolde Favn.

6. Beder Gud vær dem en naadig Dommer, Som
her fandt en brat og lidlig Død, Som i Livets Vaar, i
Livets Sommer, Sank med Et i Havets dunkle Skjød.

Pris: 10 Dre.

Saand-Drgler

istandsættes. — Brugte Drgler kjøbes og sælges. — Gamle
Romaner kjøbes og sælges. — Glasstøi og Porcelain
købes og sammenbrændes. — Stort Udvalg af Viser og
Morstabsbøger hos Theodor Rose, Smørsalvindingen.